

„Ale jsou dost otřesení.“ Holly uhnula pohledem, zadívala se ke kuchyňským dveřím. „Já taky, abych pravdu řekla.“

„Můžeš se přestěhovat sem,“ nabídla jí Tara. „Mám tu zabezpečení jako ve Fort Knoxu. Sakra, Sabri a její rodina taky. Bůh ví, že je tu spousta místa.“

A Justina by z toho trefil šlak.

Holly se zastavila a upřeně se zadívala do objektivu. „No, nejmodernější zabezpečení funguje jedinečně tehdy, když nepouštíš dovnitř uprostřed noci cizí mužské.“

„Už teď vás mám rád, Holly,“ řekl Tug.

Holly se ohlédla přes rameno ke kuchyňským dveřím. „Díky, Taro, ale můj syn by asi nezvládl bydlet jinde. A může to trvat ještě rok, pokud na té tiskovce říkali pravdu. Každopádně, volám ti proto, že Craig chce, ať se setkáme. Všech sedm, co nejdřív.“

„To nemůže být na škodu,“ poznamenal Tug.

Za Holly se otevřely dveře a objevil se chlapec, asi desetiletý. Měl tmavé kudrnaté vlasy a velké tmavé oči jako máma.

„Musím končit,“ vyhrkla Holly. „Kontrolujte si whatsapp.“

Hovor se přerušil a hned nato se v Tařině telefonu rozeznělo upozornění.

„Potřebujete někde být?“ Tug už dopil kávu.

„Ano, v dílně. Mám tam práci, zničí se, když se o ni hned nepostarám. Dárek synovi k narozeninám, má je příští týden. Nevadí to?“

Pokrčil rameny. „Je to váš dům. Můžu se dívat?“

Tara ho odvedla zpátky do dílny. Uvědomila si, že je příjemné, nebýt pro změnu v domě sama. Byla vlastně ráda, že je tu ten zvláštní a trochu znepokojivý muž.

„Jste umělkyně?“ zeptal se a rozhlížel se po výrobcích v různých stádiích dohotovení.

„Jen amatérka. Teď si sedněte a nepřibližujte se ke mně, dokud budu pracovat. Pokud se něco pokazí, volejte záchranku. A asi taky hasiče.“

Usadil se na stoličce. „Jsem napjatý, co uvidím.“

Tara si znovu oblékla svou ochrannou výbavu, nastavila v telefonu alarm za pětáctýřicet vteřin, otevřela pec a začala prohrabávat oblohu. Vodorovné čáry přes horní část díla vytvořily lesklou masu indigové, purpurové, černé, šedé a oranžové barvy. Opatrně se vyhýbala okraji obřího slunce. Netrvalo dlouho a zazněl alarm.

„To bylo úžasné,“ ozval se Tug, když zavřela pec a sundala si štít. „A docela děsivé. Spálila jste se někdy?“

Tara si stáhla jednu rukavici, pak druhou. „Stávalo se to. Naučila jsem se být opatrná. Dáte si večeři? Mám hodinu, než to budu moct dokončit.“

Na chvíli se odmlčel, jako by nebyl zvyklý na laskavost, nebo ji nečekal.

„To by bylo taky úžasné. Děkuju.“